

За Мене, за Европа и за носталгијата
од Михаил Стојаноски

... секоја пита бурек започнува со првата кора ...

- Еј конкурс!
- Каков бе?
- За интер-раил.
- А? Абе наместено е, не се фолирај ќе арчиш време.
- Абе ти даваат гага интер-раил...чекај...и се што ти треба. И бакшиш ... дури и картички за попуст и се.
- Кажувај го сајтот наместено било или не!

Беше премногу добро за да биде вистинито. И по едно милион конкурси каде што „нажалост мора да ве информираме дека не сте меѓу одбраните кандидати“ веќе ти е јасно дека што е подобар конкурсот тоа шансите да бидеш примен без врски се се помали.

Според ова правило, шансите тука ми беа минус 75%.

Ама тоа е, праќаш документи (и не се фалиш наоколу да не те ребрат кога ќе бидеш одбиен) и чекаш да звони телефонот.

Замисли, засвоне. „Дали ви одговара да се појавите на интервју во просториите на МОСТ на тој ден во толку и толку часот?“ Дали ми одговара? Ма уште прашуваш. Со дневна доза скептицизам и одговарајќа кошула се нацртав во договореното време. Гледам фаци слични на мене чекаат во ходникот. Значи за тука сум.

Интервјуто беше стандард, момците (и девојките) стварно се трудеа да ја смекшаат атмосферата, а јас само гледам интер-раилови како лебдат низ просторијата. На поголемиот дел не се ни сеќавам, само знам дека ме испрашаа за сите јазици што тврдев дека ги говорам, што за мене беше новина.

По неколку дена кога дознав дека сум примен не ми се веруваше. Мислев некој од тие малкуте што дознаа дека конкурирав сака да биде особено суров. Поверував дури подоцна кога добив повик од МОСТ да се појавам на „координативна средба“. Средбата беше супер, ја запознав екипата со која подоцна требаше да патувам, лупнав неколку гага Швепса и си заминав со информацијата дека морам да бидам спремен за тргнување за два дена.

(Изоставен е дел од текстот кој инволвира трчање по Тинекси и пазарчиња и честење до бесвест)

The rest is history.

Не сакам да замарам со тоа како и каде спиев, што и колку јадев и како и на што штедев. Но сметам дека треба во аманет да останат неколку совети за идните поколенија гурбетчии на МОСТ:

- Не се претоварајте со храна. Доколку сте паметни и не многу стврвни секогаш и секаде ќе најдете храна по разумни цени.

- Сите ние со малку труд и ишарет зборуваме и Руски, и Полски и Чешки. Треба само трпение.

- Ако сакате да одите во Амстердам (а сите деца одат во Амстердам) можете да спиете во Ротердам за 3 пати поефтино. Возењето трае помалку од еден час а не заборавајте дека имате интер-раил.

- Одете во Сан Себастијан. Плажите се многу подобри од Франција и Барселона. А цените се како нај нас.

- Барем еднаш за дестинацијата одлучете „фанта“ (како на рекламата)

- За ве-це секогаш барајте МекДоналдс. Ако ви е незгодно, глумете дека чекате во редицата на каса минута-две па „изреволтирани“ (мафтајте со раце) од редицата демонстративно заминете во ве-це.

- Низ Белгија не зборувајте Француски. Може да се случи да сте во погрешната половина на земјата и да ви мрчат.

- Ако одите на шопинг чувајте го за Минхен или Швајцарија. Панталони за 3 Евра на друго место нема.

- Земете со вас синцир и катанец. За ранецот да ви стои на кревет по хостелите (читај: железничките).

- Низ Шпанија и со интер-раилот за секој воз плаќате резервација од околу 7-8 Евра. Може да испадне поефтино да си купите карта наместо да резевирате место.

- Зебрите низ Африка не се глупави. Секогаш кога спијат на отворено спијат во групи.

- Турскиот донер-кебаб е официјална брза храна на Европа. Не јадете по МекДоналдс, донерот е поефтин. А понекогаш може и да си приуштите локален специјалитет.

Вака би можел до бескрај. Тоа е затоа што колку што јас навлегов во Европа, толку и таа навлезе во мене. Ме промени. Ми се чини дека со секој слој нечистотија кој паѓаше од мене, во кадата тонеше и по едно незаборавно искуство. А беа многу – и слоевите и искуствата.

Благодарам, МОСТ. Благодарам за се.

За крај си ја земам слободата да сподела еден последен совет:
Вие сте од Македонија. Тоа е гордост и привилегија.

Имајте го на ум ова додека патувате.